

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 09.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4304** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 179 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Т. С. С., чрез адв. С. К. и К. К. оспорва изричен отказ на главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията", обективиран в писмо рег. № 3473 от 06.04.2021 г., на основание чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС да зачете срока на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по НОХД № 13591/2008 г. по описа на СРС от изтърпяване на наказанието в размер на 2 години лишаване от свобода по НОХД № 546/2006, приведено в изпълнение с влязла в сила присъда по ВНОХД № 60/2019 г. на АСнС на осн. чл. 68 ал.1 от НК.

В жалбата се твърди, че са налице, предвидените от чл. 179 от ЗИНЗС условия, срокът на задържането под стража да бъде зачетено при изпълнението на присъдата, която излежава. На това основание се счита, че отказът на главния директор на ГД "ИН" е издаден в противоречие с материалния закон. Изтъква, че мотивът за отказа е , че мярката за неотклонение „Задържане под стража“ не е лишаване от свобода. Иска се отмяна на отказа и ново произнасяне на органа за издаване на заповед по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС .

Ответникът - главен директор на ГД "Изпълнение на наказанията" не изпраща

представител, не взема отношение по същество на спора.

Административен съд София град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото писмени доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 190 от ППЗИНЗС, с който се отказва зачитане на срока по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена от надлежна страна, с пряк интерес от оспорването. По делото не са налице доказателства за съобщаване на обжалвания отказ, поради което следва да се приеме, че към момента на подаване на жалбата до съда на 22.04.2021 г., срокът по чл. 149, ал.1 от АПК е спазен. С оглед на изложеното жалбата се явява процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по същество и след извършване на дължимата проверка за законосъобразност по чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът намира следното:

Страните в процеса не спорят, че към момента на сезиране на ГДИН С. изтърпява наказание лишаване от свобода от 2 години, наложено по НОХД № 564/2006г. на СГС. Депозирана е молба от адв. К. и К. до СП, че по НОХД № 13591/2008г. на СРС, С. е бил задържан под стража, като за извършеното от него престъпление той е бил признат за виновен и му е било наложено наказание глоба. По тази молба се е произнесъл прокурор при СП с постановление за отказ да приспадне периода на задържане по горепосоченото дело от наказанието лишаване от свобода по НОХД 564/2006г., поради изключване на възможността за групиране на наказанията, като в мотивите си прокурорът е посочил, че наказанието по присъда по НОХД № 13591/2008г не подлежи на кумулация с нито едно от другите осъждания на лицето. Преписката прокурорът е изпратил на ГДИН за евентуално произнасяне на основание чл. 179 ал.2 от ЗИНЗС.

В резултат на това е произнесен оспорения акт, с който административният орган е отказал да издаде заповед по чл. 190, ал.2 от ППЗИНЗС, с която да зачете срокът на задържането под стража от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Като мотиви е изтъкнато, че разпоредбата касае само наказанието "лишаване от свобода" и лица, които го търпят.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че атакуваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и неговата цел. Доводите в жалбата за противоречие на отказа да се издаде заповед по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС с материалния закон и целта на закона, са неоснователни. Аргументите за това са следните:

Директорът на ГД "Изпълнение на наказанията", черпи своята материална компетентност, по силата на изричната норма на чл. 190 от ППЗИНЗС, съгласно, която зачитането по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС се извършва със заповед на този

административен орган. В процесния случай предмет на съдебен контрол за законосъобразност е изричен отказ да бъде извършено зачитане на срок на взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по искане на жалбоподателя.

При издаването на акта, макар и обективиран в писмо, е спазена предвидената от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК.

Отказът да се издаде заповед по чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС съответства на материалния закон.

Съгласно чл. 179, ал.1 от ЗИНЗС когато осъденият има да изтърпява наказание лишаване от свобода по две или повече присъди и една от тях бъде отменена, изтърпяното по нея наказание се зачита при изпълнението на останалите присъди.

Нормата на чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС, предвижда, че когато лишеният от свобода е изтърпял наказание над срока, определен от съда по една от присъдите, изтърпяното наказание в повече се зачита при изпълнение на останалите присъди. Следователно, за да са налице предпоставките за зачитане на изтърпяно наказание над срока е необходимо осъденият да изтърпява наказание лишаване от свобода по две или повече присъди и едната от тях да бъде отменена (в хипотезата на ал. 1) или осъденият да е изтърпял наказание над срока, определен от съда по една от присъдите (в хипотезата на ал. 2). В тези случаи изтърпяната част от наказанието по отменената присъда или изтърпяната част от наказанието над срока, определен от съда по една от присъдите се зачита при изтърпяване на общото наказание.

В процесния случай жалбоподателят твърди, че са налице условията за приложение на чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС по повод изтърпяване наказанието лишаване от свобода, наложено му с присъда по НОХД 564/2006 г. на СГС. Позовавайки се на доказателствата по делото посочва, че след като му е наложена глоба като наказание по присъда по НОХД 13591/2008г., то срокът на задържане под стража по това наказателно производство се явява изтърпяно наказание „лишаване от свобода“ и тъй като задържането се зачита за лишаване от свобода няма пречка то да бъде приспаданото от срока на наказанието лишаване от свобода , което търпи в момента.

С оспорения акт ответникът е приел, че не е налице изтърпяно наказание над определения от съда срок, поради което чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС е неприложима.

Изводите на административния орган съответстват на доказателствата по делото и на приложимия материален закон. При изтърпяване на наказанието лишаване от свобода от жалбоподателя по НОХД №564/2006 г. на СГС не е налице нито една от двете хипотези на чл. 179 от ЗИНЗС за зачитане на изтърпян в повече срок.

Приложението на чл. 179, ал. 2 ЗИНЗС е във връзка с ал.1 от същата разпоредба и изисква изтърпяване на наказание над определения от съда срок по една от присъдите, по които осъденият на лишаване от свобода изтърпява общо наказание. В процесния случай наложено на жалбоподателя наказание по НОХД 13591/2008г г. на СГС е глоба и няма нищо общо с наказанието лишаване от свобода, определено по НОХД № 564/2006 г. на СГС . Вярно е , че съгласно чл. 59 ал.1 от НК времето, през което

осъденият е бил задържан или по отношение на него е била взета мярка за неотклонение домашен арест, се приспада при изпълнение на наказанието лишаване от свобода или пробация. Съгласно чл. 59 ал.3 от НК разпоредбата на алинея 2 /Задържане по смисъла на ал. 1 освен мярката за неотклонение задържане под стража е и всяко друго задържане по реда на Наказателнопроцесуалния кодекс, Закона за Министерството на вътрешните работи или друг закон, свързано с престъплението, за което лицето е осъдено или е било задържано за изпълнение на наказанието/ се прилага и когато осъденият е бил задържан по обвинение за друго престъпление, по което производството е било прекратено или е завършило с оправдателна присъда, ако по отношение на деянията би могла да се приложи разпоредбата на чл. 23, ал. 1. В случая стана ясно, че по отношение на осъждането по НОХД 13591/2008г г. на СРС не може да се приложи разпоредбата на чл. 23 от НК.

По НОХД 564/2006 г. не е определяно общо наказание на основание чл. 59 от НК. Само на това формално основание отказът на ответника съответства на материалния закон и неговата цел.

От друга страна - от доказателствата по делото се установява, че не е възможно групиране на наказанията по предходни присъди на С. с тази, произнесена по НОХД 13591/2008г., по което наказателно производство на лицето е била взета МНО „задържане под стража“. Следователно не е налице изтърпяване на наказание над законоустановения срок по смисъла на чл. 179, ал.2 от ЗИНЗС и отказът на директора на ГДИН да го зачете при изтърпяването на наказанието по нохд № 564/2006 г. съответства на материалния закон.

Предвид всичко изложено се налага краен извод за законосъобразност на оспорения административен акт съгласно критериите по чл. 146 от АПК, като издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалния и материалния закон и в съответствие с целта на закона, поради което подадената от С. жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, Трето отделение, 62 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. С. С. чрез адв. С. К. и адв. К. К. срещу отказ на главния директор на ГД "Изпълнение на наказанията", обективиран в писмо рег. № 3473 от 06.04.2021г. да приложи разпоредбата на чл. 179 от ЗИНЗС.

Решението не подлежи на обжалване на осн. чл. 179 ал.3 от ЗИНЗС.

Съдия:

